

บทท่องจำก่อนเข้าอยู่ร่วมสำนัก

สำหรับภิกษุ-สามเณร-ชี

1.อนุโมทนาธิมกถา

ยะธา ะริวะหา ปุรา ธิปุเรนติ สาคะรัง ; ห้วงน้ำที่เต็มย่อมยังสมุทรสาครให้บริบูรณ์ได้ฉันใด;
เอวะเมวะ อีโต ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ ; ทานที่ท่านได้อุทิศให้แล้วในโลกนี้ ย่อมสำเร็จประโยชน์แก่ผู้ที่ละโลกนี้ไปแล้วได้
ฉันนั้น; อิจฉิตัง ปัตติตัง ตุมหัง ; ขออริยผลที่ท่านปรารถนาแล้ว ตั้งใจแล้ว; จิปปะเมวะ สะมิขณะตุ ;จงสำเร็จโดยนับพัน;
สัพเพ ปุเรนตุ สังกัปปา ; ขอความดำริทั้งปวงจงเต็มที; จันโท ปันณะระโส ยะธา ;เหมือนพระจันทร์ในวันเพ็ญ;
มะณิโขติระโส ยะธา .เหมือนแก้วมณีอันสว่างสดใสควรยินดี.

2.สามัญญานโมทนาคาถา

สัพพีตโย วิวัชชันตุ ; ความจัญไรทั้งปวงจงบาราศไป; สัพพะโรโค วินัสสะ ตุ ; โรคทั้งปวงของท่านจงหาย;
มา เต ะวัตวันตะรายโ ; อันตรายอย่ามีแก่ท่าน; สุขิ ธิมาโยโก ะวะ ; ท่านจงเป็นผู้มีความสุข มีอายุยืน;
อภิวาตะนะสลิสสะ นิจัจจ วุทธปาปะจาโยโน จัตตาริ รัมมา วัตตณนติ อายุ วัลโณ สุขัง พะลัง ; พระสืประการคืออายุ วรรณะ สุขะ
พละ ย่อมเจริญแก่บุคคลผู้มีปรกติไหว้กราบ มีปรกติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่เป็นนิจ;
ะวะตุ สัพพะมังคะลัง ; ขอสรรพมงคลจงมีแก่ท่าน; รัคขันตุ สัพพะเทวะตา ; ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาท่าน;
สัพพะพุทธานุภาวนะ ; ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า; สัพพะธัมมานุภาวนะ ; ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรม;
สัพพะสังฆานุภาวนะ ; ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ ; สะทา โสตถิ ะวันตุ เต . ขอความสวัสดิ์ทั้งหลาย จงมีแก่ท่านทุกเมื่อเทอญ.

3.โสอิตถลัทโท

เต อิตถลัททา สุขิตา; ท่านชายและหญิง จงเป็นผู้มีประโยชน์อันได้แล้ว ถึงแล้วซึ่งความสุข; วิรุพพา พุททะสาสะเน;
เจริญในพระพุทธศาสนา; อะโรคา สุขิตาโหละ; ไม่มีโรค ถึงแล้วซึ่งความสุข; สะหะ สัพเพหิ ญาคติ. พร้อมกับด้วยญาคติทั้งหลาย
ทั้งชายและหญิงจงเป็นผู้รักษาศีลให้บริบูรณ์เทอญ.

4.คำแสดงอาบัติ

(ผู้แสดงพรษาอ่อนกว่า)

สัพพา ตา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า 3 คน)

สัพพา ละหุกา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า 3 คน)
อะหัง ภันเต สัมพะหุลา นานาวัตถุกาโย อาปัตติโย อาปัช
ชิง ตา ตุมหะมุเล ปะฐิเทสมิ

(ผู้รับพรษาแก่กว่า) ปัสสะสิ อาวุโสตาอาปัตติโย

(ผู้แสดงพรษาอ่อนกว่า) อุกาสะ อามะ ภันเต ปัสสามิ

(ผู้รับพรษาแก่กว่า) อายะติง อาวุโส สังวะเรยยาสิ

(ผู้แสดงพรษาอ่อนกว่า)

สาธุ สุญฺจ ภันเต สังวะริสสามิ

ทุติยัมปิ สาธุ สุญฺจ ภันเต สังวะริสสามิ

ตะติยัมปิ สาธุ สุญฺจ ภันเต สังวะริสสามิ

นะ ปุเนวัง ะริสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

นะ ปุเนวัง ภาติสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

(ผู้แสดงพรษาแก่กว่า)

สัพพา ตา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า 3 คน)

สัพพา ละหุกา อาปัตติโย อาโรเจมิ (ว่า 3 คน)
อะหัง อาวุโส สัมพะหุลา นานาวัตถุกาโย อาปัตติโย
อาปัชชิง ตา ตุมหะมุเล ปะฐิเทสมิ

(ผู้รับพรษาอ่อนกว่า) อุกาสะ ปัสสะละ ภันเต ตา อา

ปัตติโย (ผู้แสดงพรษาแก่กว่า) อามะ อาวุโส ปัสสามิ

(ผู้รับพรษาอ่อนกว่า) อายะติง ภันเต สังวะเรยยาละ

(ผู้แสดงพรษาแก่กว่า)

สาธุ สุญฺจ อาวุโส สังวะริสสามิ

ทุติยัมปิ สาธุ สุญฺจ อาวุโส สังวะริสสามิ

ตะติยัมปิ สาธุ สุญฺจ อาวุโส สังวะริสสามิ

นะ ปุเนวัง ะริสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

นะ ปุเนวัง ภาติสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

นะ ปุเนวัง จินตะยิสสามิ (ผู้รับว่า) สาธุ

5.กาลทานสุดศกธา

ผู้มีปัญญาอรบรู้และปราศจากความตระหนี่; ช่อมถายทานตามกาลสมัย ในพระอรยเจ้าทั้งหลายผู้ประพฤตตรงคงที่; เมื่อมีใจเลื่อมใสศรัทธาแล้ว ทักขณาทานช่อมมีผลอันไพบลูย์; ชนทั้งหลายเหล่าใดร่วมอนุโมทนา หรือช่วยกระทำกรขวนขวายในทานนี้; ทักขณาทานนั้น มิได้พร่องไปด้วยเหตุแห่งอนุโมทนานั้นเลย; แม้ชนผู้ร่วมอนุโมทนา ก็มีส่วนแห่งบุญนั้นด้วย; เพราะฉะนั้นเมื่อบุคคลไม่มีจิตทอดยในทาน ทานนั้นช่อมมีผลมาก; บุญที่ทำแล้ว ช่อมเป็นที่พึงของท่านทั้งหลาย ในกาลข้างหน้าได้แล.

6.อัครปทานสุดศกธา

เมื่อบุคคลรู้จักธรรมอันเลิศ เลื่อมใสแล้ว โดยความเป็นของเลิศ; เลื่อมใสแล้วในพระพุทเจ้าผู้เลิศ; ซึ่งเป็นทักขณช่อมบุคคลอันยอดเยี่ยม; เลื่อมใสแล้วในพระธรรมอันเลิศ; ซึ่งเป็นธรรมปราศจากราคะ สงบระงับเป็นสุข; เลื่อมใสแล้วในพระสงฆ์ผู้เลิศ; ซึ่งเป็นเนื่อนานบุญอย่างยอดเยี่ยม; ถวายทานในท่านผู้เลิศ; บุญที่เลิศเจริญ; อายุวรรณะที่เลิศ; และยศเกียรติคุณสุขพละที่เลิศช่อมเจริญ; ผู้มีปัญญาช่อมให้ทานแก่ท่านผู้เลิศ; และเป็นผู้ตั้งมั่นอยู่ในธรรมอันเลิศ; จะไปเกิดเป็นเทวดาหรือมนุษย์ก็ตาม; ช่อมถึงความเป็นผู้เลิศอันบันเทิงอยู่ ดังนี้แล.

7.บทพิจารณาก่อนฉันอาหาร

ปะภูสังขา โยนิโส ปิมทะปาตัง ปะภูเสวามิ; เราช่อมพิจารณาโดยแยกคาย แล้วฉันบิณฑบาต; **เนวะทะวายะ**; มิใช่เป็นไปเพื่อความพลัดพลินสนุกสนาน; **นะ มะทายะ**; มิใช่เป็นไปเพื่อความเมามัน เกิดกำลังพลังทางกาย; **นะ มัณฑะนายะ**; มิใช่เป็นไปเพื่อประดับ; **นะ วิภูสะนายะ**; มิใช่เป็นไปเพื่อตกแต่ง; **ยาวะเทวะ อิมัสสะ กายัสสะ จิตฺติยา**; แต่ให้เป็นเพียงเพื่อความตั้งอยู่ได้แห่งกายนี้; **ยาปะนายะ**; เพื่อความเป็นไปได้ของอรรถภาพ **วิหิงสุปะระติยา**; เพื่อความสิ้นไปแห่งความลำบากทางกาย; **พรัหมะจะรียานุกะหายะ**; เพื่ออนุเคราะห์แก่การประพฤตพรหมจรรย์; **อิติ ปุราณัญจะ เวทะนัง ปะภูหังขามิ**; ด้วยการทำอย่างนี้ เราช่อมระงับเสียดซึ่งทุกขเวทนาเก่า คือความหิว; **นะวัญจะ เวทะนัง นะ อุปปาทะสามิ**; และไม่ทำทุกขเวทนาใหม่ให้เกิดขึ้น; **ยาตรา จะเม ะเวสสะติ อะนะวัชชะตา จะ ะผาลุวิหาโร จาติ**. อนึ่ง ความเป็นไปโดยสะดวกแห่งอรรถภาพนี้ด้วย ความเป็นผู้หาโทษ มิได้ด้วย และความเป็นอยู่โดยผาสุกด้วย จักมีแก่เรา ดังนี้.

8.บทพิจารณาขณะฉันอาหาร

ยะลาปัจจะยัง ปะวัตตะมานัง ธาตุมัดตะเมเวตัง; สิ่งเหล่านี้เป็นสัควาธาตุตามธรรมชาติเท่านั้น **ก่าลังเป็น** ไปตามเหตุตามปัจจัยอยู่เนืองนิจ; **ยะทิง ปิมทะปาโต ตะทุปะญญะโก จะ ปุคคะโล**; สิ่งเหล่านี้คือบิณฑบาต และคนผู้บริโภคมิณฑบาตนั้น; **ธาตุมัดตะโก**; เป็นสัควาธาตุตามธรรมชาติ; **นิสัสตโต**; มิได้เป็นสัควะอันยังยืน; **นิชชีโว**; มิได้เป็นชีวะอันเป็นบุรุษบุคคล; **สุญโญ**; วางเปล่าจากความหมายแห่งความเป็นตัวตน; **สัพโพ ปะนายัง ปิมทะปาโต ชิจุจจะนิยานิ**; ก็บิณฑบาตทั้งหมดนี้ไม่เป็นของน่าเกลียดมาแต่เดิม; **อิมัง ปุติกายัง ปัตวา**; ครั้นมาถูกเข้ากับกายอันเนาอยู่เป็นนิจนี้แล้ว; **อะตะวิยะ ชิจุจจะนีโย ชายะติ**; ช่อมกลายเป็นของน่าเกลียดอย่างยังไปด้วยกัน.

9.ธรรมที่ควรพิจารณาเนืองๆ 10 อย่าง

คูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรม 10 ประการ เหล่านี้มีอยู่ เป็นธรรมที่บรรพชิตควรพิจารณาให้แจ่มชัดอยู่เนืองนิจ; ธรรม 10 ประการเหล่านี้เป็นไฉน; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆ ว่า เรามีเพศต่างจากกฤหัสถ์แล้ว อากกริยาใดๆ ของสมณะ เราต้องทำอากกริยานั้นๆ; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า การเลี้ยงชีวิตของเราเนืองด้วยผู้อื่น เราควรทำตัวให้เขาเลี้ยงง่าย; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า อากกราย วาจาอย่างอื่น ที่เราจะต้องทำให้ดีขึ้น ไปกว่านี้ ยังมีอยู่ก็ มิใช่เพียงเท่านี้; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า ตัวเราเองดิเตยนตัวเราเองโดยศีลได้หรือไม่; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า เมื่อกล่าวโดยศีลแล้ว เพื่อนสพรหมจารีที่เป็นวิญญูชนใครครวญแล้ว ดิเตยนเราโดยศีลได้หรือไม่; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า เราจักพลัดพรากจากของรักของชอบใจทั้งนั้น; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า เรามีกรรมเป็นของตน มีกรรมเป็นผู้ให้ผล มีกรรมเป็นที่กำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย เราทำกรรมอันใดไว้ดีก็ตามชั่วก็ตาม เราจักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้เราทำอะไรอยู่; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า เราอินดีในที่สังคหรือไม่; บรรพชิตควรพิจารณาเนืองๆว่า ญาณทัสสนะอันวิเศษ ควรแก่พระอรยเจ้า อันเป็นธรรมอันยิ่ง ที่เราได้ถึงแล้ว มีอยู่หรือไม่ เราจะไม่เป็นผู้เก้อเงิน เมื่อถูกเพื่อนสพรหมจารีด้วยกันถาม ในกาลภายหลัง; คูก่อนภิกษุทั้งหลาย ธรรม 10 ประการเหล่านี้แล อันบรรพชิตควรพิจารณาให้แจ่มชัดอยู่เนืองนิจ; ด้วยอาการอย่างนี้แล.